

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 617/2017-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 5. decembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Almáši Gabriel, spol. s r.o., Šumavská 3, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Gabriel Almáši, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 19 ods. 2, čl. 41 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 51 P 293/2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. októbra 2017 doručená sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2, na zákonnú ochranu rodičovstva a rodiny podľa čl. 41 ods. 1 a na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov

podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv na prejednanie vecí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 a na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 51 P 293/2016 (ďalej len „namietané konanie“).

2. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že v namietanom konaní podal na okresný súd 19. októbra 2016 návrh na začatie konania o úpravu práv a povinností k maloletým deťom. Z dôvodu nečinnosti okresného súdu podal sťažovateľ 1. marca 2017 urgenciu, v ktorej žiadal o konanie vo veci a nariadenie termínu pojednávania. Napriek urgencii zostal okresný súd nečinný, a preto podal sťažovateľ 24. júla 2017 sťažnosť predsedovi okresného súdu pre prietahy v konaní. Podľa sťažovateľa následne jediná aktivita okresného súdu bola zaslanie žiadosti právneho zástupcovi sťažovateľa na vyjadrenie, či žiada o ustanovenie tlmočníka, čo považuje sťažovateľ za „*nezmyselný a poburujúci*“ úkon, keďže už v zaslanej urgencii žiadal okresný súd o ustanovenie tlmočníka. Aj napriek podanej sťažnosti zostáva podľa sťažovateľa okresný súd nečinný a dokonca ani predseda okresného súdu na jemu adresovanú sťažnosť do dňa podania sťažnosti ústavnému súdu žiadnym spôsobom nereagoval.

3. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vyslovil porušenie ním označených práv (bod 1) postupom okresného súdu v namietanom konaní, prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prietahov, priznal sťažovateľovi primerané finančné zadost'učinenie v sume 7 000 eur a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 374,81 eur na účet jeho právneho zástupcu.

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

7. Podstatou sťažnosti a predmetom konania pred ústavným súdom je nárok sťažovateľa na ochranu pred postupom okresného súdu v namietanom konaní, ktorým malo

byť porušené jeho základné právo zaručené čl. 48 ods. 2 ústavy a právo zaručené čl. 6 ods. 1 dohovoru.

8. V súvislosti s podanou sťažnosťou sa ústavný súd zameral v prvom rade na preskúmanie opodstatnenosti sťažnosti sťažovateľa, keďže pri sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy odmieta sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú, ak „vzhľadom na skutočnosť, že celková doba konania pred súdom, ako aj postup zákonného sudcu nesignalizovali reálnu možnosť zbytočných prietahov, a tým ani porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (II. ÚS 109/03), resp. ak „argumenty v sťažnosti sťažovateľa nepreukázali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie“ (II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04).

Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 66/02, I. ÚS 154/03, I. ÚS 38/04, III. ÚS 199/02, IV. ÚS 147/04, IV. ÚS 221/05).

Vychádzajúc z doterajšej stabilnej judikatúry ústavného súdu je potrebné poukázať na to, že v prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými výraznými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru) nevyslovil porušenie základného práva zaručeného týmto článkom ústavy (napr. II. ÚS 57/01), prípadne návrhu buď nevyhovel (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. III. ÚS 59/05, IV. ÚS 221/05).

9. Podľa názoru ústavného súdu nemožno na základe sťažnostnej argumentácie sťažovateľa a ním tvrdených skutočností považovať postup okresného súdu v namietanom konaní za taký, aby sa dalo uvažovať o zbytočných prietahoch. Berúc do úvahy celkovú dĺžku namietaného konania pred všeobecným súdom (13 mesiacov) v danom prípade nejde o takú vec, ktorá by zodpovedala ústavno-relevantnému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Navyše ústavný súd zistil,

že v namietanom konaní je nariadený termín pojednávania na 11. január 2018. Ústavný súd preto z uvedených dôvodov po predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (obdobne I. ÚS 507/2015, I. ÚS 613/2016, I. ÚS 682/2016, I. ÚS 29/2017).

10. V súvislosti s namietaným porušením základných práv podľa čl. 19 ods. 2 a čl. 41 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru sťažovateľ ich porušenie vidí v spojitosti s namietaným porušením práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, pre porušenie ktorých ústavný súd odmietol sťažnosť z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti. Z rovnakých dôvodov preto ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti.

11. Sťažovateľ v podanej sťažnosti uvádza, že prostredníctvom právneho zástupcu podal predsedovi okresného súdu 24. júla 2017 sťažnosť pre prietahy v namietanom konaní, na ktorú nedostal do dňa podania sťažnosti ústavnému súdu odpoveď.

Ústavný súd už viackrát rozhodol (m. m. I. ÚS 21/99, IV. ÚS 153/03, I. ÚS 449/2014), že účelom práva účastníka konania pred všeobecným súdom podať sťažnosť na prietahy v konaní je poskytnutie príležitosti tomuto súdu, aby sám odstránil protiprávny stav zapríčinený porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Ústavný súd preto o sťažnosti, ktorou je namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, koná iba za predpokladu, že sťažovateľ preukáže, že využil označené právne prostriedky, ktoré má k dispozícii podľa zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) alebo ak sa preukáže, že sťažovateľ túto podmienku nespĺnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

V danom prípade síce sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že sťažnosť na prietahy v namietanom konaní predsedovi okresného súdu podal, no nepredložil o tom ústavnému súdu žiaden dôkaz.

Ústavný súd si v rámci prípravy na predbežné prerokovanie veci od okresného súdu vyžiadal informáciu týkajúcu sa podania sťažnosti sťažovateľom pre prietahy predsedovi

okresného súdu, avšak okresný súd mu oznámil, že sťažnosť zo strany sťažovateľa na prietáhy v namietanom konaní predsedovi okresného súdu podaná nebola.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj pre jej neprípustnosť, pretože sťažovateľ nepreukázal využitie dostupného právneho prostriedku nápravy, ktorý mal podľa zákona o súdoch k dispozícii (obdobne II. ÚS 263/07, III. ÚS 160/2013).

12. Napokon ústavnému súdu neušla ani vada splnomocnenia z 11. októbra 2017 udeleného právneho zástupcovi sťažovateľa na zastupovanie pred ústavným súdom, v ktorom nie je uvedené, akého konania pred všeobecným súdom sa splnomocnenie týka, čo zakladá dôvod pre odmietnutie sťažnosti v tejto časti aj pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

13. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. decembra 2017